

megyét, a monarchia másik felének csaknem minden tartományát, Németországot, Dániát, Belgiumot, Német-Alföldet, Franciaországot, Angliát, Olaszországot, Svájcot, Görögországot és Törökországnak európai és kisázsiai több tartományát.

Kemény János báró.

Kemény János báró szül. Pusztá-Kamaráson 1825-ben. 1878-ban lett először képviselővé s ugyanakkor a ház alelnöke. »Ha nem báró Kemény, s ha nem erdélyi képviselő volna — írta ekkor róla a »V.-U.« bizonyára nem leendett mindjárt a képviselőházba beléptekor annak alelnöke, — de ha nem az a jellem, nem az a tehetség s nem az a kellemes egyéniség, a mi valósággal, még báró Kemény származása s erdélyi eredete daczára sem lehetett volna soha alelnök.«

Jó magyar táblabíró, jó erdélyi főúri jelenés. — Nyájas, kellemes. Ócsce Kemény Zsigmondnak, a nagy regényírónak és publicistának. — Zilált anyagi vi-

szonyok közt vette át a szerény terjedelmű közös apai birtokot, azt megmentette, virágzóvá tette; anyagi függetlenséget szerzett s nagy testvérének éveken át nyújthatott menedéket, mikor annak fényes szellemét lassan emésztő kór homályosította el. Szerény ember.

Kiváló egyéni tulajdonainál fogva, melyek közbecsülést és ragaszkodást keltenek, annyira megnyerte még az oláhok bizalmát is, hogy megválasztották P.-Kamaráson községi bírónak, — a mi unicum a maga nemében. Magyar mágnás községi bíró, az erdélyi részekben és hozzá még oláhok által választva! Oly eclatáns példa ez, hogy nem tudnánk hamarjában egy másodikat, ehhez hasonlót felhozni. Bizonyítéka annak,

Kemény János báró.

hogy Kemény János mily rendkívüli nagy tekintélynek és közbizalomnak örvend szülőföldjén és nemcsak szülőföldjén, de általában az erdélyi részekben mindenütt a legnagyobb tisztelet hangján említik nevét.

Az ő falusi birósága nem volt puszta cím és sinecura, mert P.-Kamarás anyagi és erkölcsi felvirágzását jelentette. A népben szép szóval, atyai jóindulattal, patriarchalis, szeretetteljes modorral fölkelteni a nemesebb hajlamokat és erkölcsi motivumokat, ahhoz senki sem értett és ért jobban, mint Kemény János báró. — Mig otthon működött, tevékeny részt vett Kolozsmegye közgyűlésein is.

Nőtlen ember. Kár, mert oly valóban nemes lelki tulajdonokkal, a minőkkel ő dicsekhetik, mint családapa is, minta-emberré lehetett volna. »Vagy meg kell nősnöm — mondá egyszer kedélyesen — vagy képviselővé kell lennem.« És képviselővé lett, mint mondók, első ízben 1878-ban. A mult országgyűlés felirati vitájában részt vett s felszólalt a jelen országgyűlésen is. Beszédeit a ház mindannyiszor osztatlan figyelemmel kísérte. Mint a képviselőház első alelnöke, nem egyszer vezette a ház tanácskozásait, még pedig avatottan és tapintattal. A jelen országgyűlés második ülészakájában betöltött koronaőri méltóságra, melyre tudvalevőleg Szlávay József választatott meg, a harmadik helyre volt kandidálva. A házban úgy, mint a szabadelvű pártban, nagy tekintélynek és közbecsülésnek örvend. Tagja a szabadelvű párti kandidáló-bizottságnak stb.

K o v á c h L á s z l ó .

Visontai Kovách László szül. 1827. okt. 26-án Gyöngyösön. Vagyonos és művelt szülői mindent elkövettek, hogy fioknak kitünő nevelést adjanak. Tanulmányait Pesten, nyilvános iskolákban kitünő sikerrel végezvén, már husz éves korában joggyakornokká, jurátussá lett s a jogi és közélet nagyiskolájába, az épen megnyilt 1847-ki pozsonyi országgyűlésre sietett, hogy ott az országgyűlési ifjuság soraiban figyelő tanuja lehessen a törvényhozás működésének.

Beállott aztán az 1848-ki nagy korszak. Kovách Lászlót Pestmegye egyik aljegyzőjévé választotta, de a tollat csakhamar fegyverrel kelle fölcserélnie s Kovách L. honvéd lett. A forradalmat végig szolgálta Világosig s fiatalsága daczára, századosságig emelkedett.

A szabadságharcz végével a közélet tere bezárulván előtte, ősi tűzhelyéhez vonult vissza s atyja hevesmegyei birtokán a gazdálkodásnak és a tanulmányoknak élt. Feladatául tűzte, a magyar mezőgazdaság felvirágoztatásán közreműködni s már ekkor a Széchenyi nemzetgazdasági iskolája hívének vallá magát, tudván, hogy anyagilag erős nép és virágzó haza visszaszerezheti az elveszett szabadságot és függetlenséget. Beható tanulmányait az irodalom útján is igyekezett közhasznuakká tenni. Szorgalmas munkatársa lett a »Gazdasági Lapok«-nak, megírta »A szántás mesterségéről« szülő könyvét s a »Pesti Napló«-ban, a melynek